

**Співай, якщо не можеш
танцювати**

КУПИТИ

Вен спланувала своє майбутнє. Її танцювальна група досягає успіху, і вона теж. А потім Вен падає. На сцені...

В лікарні Вен дізнається про свій діагноз, який може все зруйнувати. Більше жодних танців, адже їй важко навіть ходити. Але вона не хоче, щоб її жаліли. Вен сповнена рішучості прожити велике захоплююче життя. Звісно, її майбутнє може виявитися зовсім не таким, але це ще не кінець. Якщо ви не можете танцювати, ви завжди можете співати!

Життєствердний та оригінальний роман "Співай, якщо не можеш танцювати" - це незабутня історія дівчини-підлітка, яка живе на власних умовах.

Раніше

Очікую, затамувавши подих.

Шепіт наростає, аж ось хор голосів каже: «Цить!».

Агенти метушаться в студії, дають учасникам конкурсу останні настанови. Оператори пильно вдивляються в об'єктив, маневруючи зі своїми величезними камерами на колесах, щоб зняти кожну групу учасників у найкращому ракурсі.

Повітря бринить від тривоги, захвату й хвилювання. Скоро наш вихід, вже скоро.

Всього лише через кілька хвилин.

Зберися. Збери всі сили. Змусь енергію працювати на тебе.

Ковтаю слину в нападі нудоти. Це просто нерви. Я така знервована, що в мене майже паморочиться голова.

Але ні, звісно. Це відчуття в моїх грудях — напруга. Зі мною все гаразд. Усе чудово, на сто відсотків. Я не хвора й не поранена. Звісно, я не збираюся зневіритися й почати скиглити через те, що втрачаю сили просто тому, що трішечки-трішечки нервуюся.

Ми будемо зніматися для другого туру телевізійного відбору на національний танцювальний конкурс. Це офіційно — найважливіше, що могло статися з будь-ким у нашій школі за всю історію її існування. Отже, нам всім дозволено нервуватися. Але я — лідерка нашої групи, тому не збираюся перетворювати все на драму. Я це розумію. Все цілком, повністю, абсолютно добре.

Зрештою, в першому турі ми отримали найвищі бали, завдяки чому потрапили до другого туру.

Ще рік тому колективу «Рорус» не існувало. А тепер погляньте на нас — ми стоїмо на порозі такого грандіозного й неймовірного майбутнього, що мене починає хитати, немов земля вислизає з-під ніг, і я штовхаю Медді.

Вона верещить, тому що я раптом всією своєю вагою притискаю її до стіни.

— Тихіше! — хрипить стурбований юнак, пробігаючи повз нас з рулоном клейкої стрічки.

Медді обіймає мене, й ми хихотимо на плечі одна в одної.

— Боже мій! — шепоче вона мені на вухо. — Господи, Вен.

— Знаю, знаю, знаю, — шепочу я у відповідь, настільки приголомшена, що не можу вигадати який-небудь саркастичний коментар.

— Готові? — посміхається помічник режисера, назва посади якого, здається, звучить як «людина, що відповідає за цей бік декорацій».

Ось і прийшов час. Наш вихід.

Мить — і ми йдемо вперед, і ось ми на сцені, ми з Медді представляємо «PopSync». Ось ми вже на сцені, займаємо свої місця, вмикається наша музика, і ось так, ось так, ось так.

Я хочу запам'ятати кожную мить, насолодитися кожним подихом, але захекалася, дихаю важко, як протягом останнього місяця, ніби після всіх цих репетицій стала танцювати гірше. І знаю, що це все — нерви, їх потрібно заспокоїти, але мої розтягнуті м'язи теж болять — вже кілька тижнів...

Але я не можу зараз програти. Не зараз, коли ми за мить від фіналу.

Просто зосередься.

Мене засліплює світло. Я починаю робити пірует, хитаюсь, потім відновлюю рівновагу. Чи ніхто не бачив? На цьому етапі я танцю позаду, отже, мабуть, вони не помітили...

Але тепер моє коліно почало вигинатися у різних напрямках навколо суглоба. Я, здається, не можу правильно опустити ногу, й новий пірует теж не вдається.

Я псую номер. Все псую. Без паніки. Просто продовжуй.

Ногу пронизує колочий біль, я не можу швидко її підняти, щось не так, мене справді може знудити. О Боже, мене справді починає нудити, тому що з моєю ногою щось не так, не так, не так, і я не можу дихати, й мене зараз знудить перед всіма цими камерами, просто на сцені, в найкращий день мого життя.

Один з операторів, вочевидь, це помітив, тому що світло в павільйоні почало гаснути. Дякувати Богу.

Можливо, вони нас сховають у темряві, а потім дозволять почати все спочатку...

Сцена повністю занурилася в темряву.

Навколо лунають голоси. Хтось поклав руку на плече.

Я маю щось сказати — заспокоїти дівчат, поки не ввімкнули світло.

Потім хтось висмикує підлогу з-під ніг. І я падаю, падаю, падаю...

Через півтора року...

Перш ніж ми почнемо, хочу сказати вам абсолютно відверто, що мені байдуже, подобаюсь я вам чи ні. Це ваша проблема.

Звісно, всім нам подобається ідея стати людиною, яку всі люблять. Людиною, яка ніколи ні про кого не сказала жодного поганого слова й про яку теж ніколи ніхто не сказав нічого поганого. Але скільки безглузвих розмов доведеться вести, щоб досягти цього? Чесно кажучи, такі люди здаються мені неймовірно дурними.

Я не дурна. Я — їжак. Іноді роблю гарні ходи, але загалом у мене колючки та шпильки. А ще — сарказм, їжаки цим зазвичай не славляться, але ось так: метафора — це або кліше, або вона розпадається тієї самої миті, коли починаєш її ретельно вивчати. Наприклад, я цілком впевнена, що ззовні я м'якша, ніж всередині. Шкода, що ви в моїй голові, але я не збираюся ставати кращою для вас.

Звіть мене Вен. Скорочення від «Венеція» (вимовляється як «Веніша»), але якщо назвете мене так, ви про це дуже пошкодуєте.

Мабуть, вам цікаво, чому ви тут, але мені байдуже. Залишайтеся, йдіть — ваш вибір. Я залишаюся з цікавості, але ж я розумна, а ви можете виявитися тупими, як корок.

Якщо залишаєтесь, перше, що приверне вашу увагу, — мій дванадцятий клас, весняний семестр, перелік справ на понеділок.

КУПИТИ